

kuce pro vymáhaný nárok. Mylným jest názor odvolacího soudu, že takovýto žalobní návrh jest jen předpokladem opozičního nároku, poněvadž se soudním výrokem, že exekučně vymáhaný rozsudečný nárok zanikl skutečností jej zrušující, jsou pro žalobce spojeny důležité právní účinky plynoucí z této skutečnosti.

Čís. 9454.

Sudiště společenství v rozepři (§ 93 j. n.) jest omezeno na t. zv. vlastní společenství v rozepři (§ 11 čís. 1 c. ř. s.). Nejde o ně, domáháno-li se na jednom žalovaném vrácení zapůjčené zálohy, na druhých pak zaplacení z důvodu, že se zavázali, že sami zaplatí zálohu za prvního žalovaného.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1929, R II 408/29.)

Žalobkyně domáhala se na Leopoldu P-ovi zaplacení 2.400 Kč ježto od ní přijal zálohu, ale ji neodvedl, na Veronice a Boženě P-ových pak zaplacení téhož peníze, ježto se za dluh Leopolda P-a zaručily. Žaloba byla zadána na okresním soudě v Z. na Moravě, kde bydlil Leopold P., kdežto spolužalované bydlely v Praze. Námitce místní nepřislušnosti, vznesené Veronikou a Boženou P-ovými s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl a žalobu ohledně nich odmítl. R e k u r s n í s o u d nevyhověl námitce místní nepřislušnosti. D ů v o d y: Spolužalovaný Leopold P. soukromník v Z. byl právem žalován u okresního soudu v Z., poněvadž tento soud je jeho obecným sudištěm. U stěžovatelek není žalobní důvod různým od žalobního důvodu proti žalovanému Leopoldu P-ovi. Skutkovým základem závazku prvního žalovaného jest ponechání si zálohy na stavební místo, kterou neodvedl, ani nevrátil. Totéž však jest skutkovým podkladem závazku spolužalovaných, nynějších stěžovatelek, Veroniky a Boženy P-ových, neboť kdyby nebyl spolužalovaný Leopold P. povinen vrátiti a tudíž zaplatiti zálohu, nemohl by vzniknouti ani závazek spolužalovaných stěžovatelek. Závazek těchto stěžovatelek proti žalobkyni vznikl převzetím dluhu a jest tudíž podle § 1407 obč. zák. týmž závazkem, jako závazek prvního žalovaného Leopolda P-a. Vzhledem k tomu jsou obě stěžovatelky společníky rozepře zároveň s Leopoldem P-em, ve smyslu § 11 čís. 1 c. ř. s. a jest tudíž opodstatněna též ohledně těchto žalovaných, stěžovatelky Veroniky a Boženy P-ové, příslušnost okresního soudu v Z. jako společenství soudu ve sporu ve smyslu § 93 j. n.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Sudiště společenství ve sporu (§ 93 j. n.) jest zákonem omezeno jen na t. zv. společenství v rozepři (§ 11 čís. 1 c. ř. s.), t. j. na případy, kde všichni žalovaní jsou zavázáni z téhož právního i skutkového důvodu a dále na případy § 12 c. ř. s. V souzené věci však žalovaný Leopold P. byl žalován z důvodu, že zapůjčenou zálohu na stavební místo

ve zbytku 2.400 Kč žalobkyni nevrátil, kdežto spolužalované z důvodu, že se žalobkyni smluvně zavázaly, že jí za žalovaného Leopolda P-a samy zaplatí 2.400 Kč. Jest tedy skutkový i právní základ závazků těchto žalovaných odlišný od skutkového a právního důvodu závazku žalovaného Leopolda P-a, který dluhuje žalobkyni zbytek nevrácené zálohy, kdežto spolužalované jsou jí zavázány ze zvláštní smlouvy, zcela jiné, než byla smlouva Leopolda P-a, a později vzniklé, až když první žalovaný s plněním byl v prodlení — jak patrně ze žaloby — a nejde tu vůbec o t. zv. vlastní společenství rozepře, jež však je zákonnou podmínkou pro dovolané sudiště společenství ve sporu ve smyslu § 93 j. n. (srov. Vážný, O ústrojí a příslušnosti soudu, str. 204). Bylo proto vyhověti důvodnému dovolacímu rekursu, napadené usnesení změnit a obnoviti správné usnesení prvního soudu.

Čís. 9455.

Pozůstalostní věřitel není oprávněn ke stížnosti do usnesení, jímž byly výsledky dosavadního pozůstalostního řízení uznány za dostatečné, by bylo přikročeno k odevzdání pozůstalosti.

Vzdání se dědických nároků nemůže býti odvoláno aniž je lze vázati na podmínku.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1929, R II 413/29.)

Pozůstalostní soud nařídil soudnímu komisaři, by v pozůstalostním řízení pokračoval. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by vydal nové usnesení bez pokračování v pozůstalostním řízení.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekursy Vojtěcha B-a, Antonína H-a, Karla S-a a Václava S-a.

Důvody:

Stěžovatel Vojtěch B. přihlásil k pozůstalosti pohledávku 900 Kč. Jest jejím věřitelem. Práva věřitelů za pozůstalostního řízení upravují §§ 811, 812 a 815 obč. zák., žádný z nich neposkytuje jim však mimo případ oddělení pozůstalostního jmění, jež tu nebylo navrženo, vliv na pozůstalostní řízení a nečiní je jeho účastníky. Potřebné ochrany svých práv mohou se věřitelé pozůstalosti domáhati jen žalobou, exekucí nebo prozatímním opatřením. Proto jest upříti stěžovateli právo ke stížnosti do usnesení, jímž byly výsledky dosavadního pozůstalostního řízení uznány za dostatečné, by bylo přikročeno k odevzdání pozůstalosti, a dovolací rekurs musil býti odmítnut.

Stěžovatelé Antonín H., Karel S. a Václav S. byli podle zákona povoláni k dědictví, tedy účastníky pozůstalostního řízení, ale přestali jimi býti vzdáním se dědického práva. Jejich nárok, by bylo pokračováno v projednání pozůstalosti tak, jako by nebyli ještě platně prohlásili, zda se přihlašují za dědice, či se vzdávají dědického práva, nemá ani ve